

Farní zpravodaj

2020 / 2

Římskokatolická farnost Děkanství Žamberk

Červen

Milí přátelé,

dovolte, abych Vás pozval k četbě nového čísla Farního zpravodaje. V době, kdy se na nás obrazejí média spíše se špatnými zprávami, nesmíme zapomenout, že v Boží náruči je náš život. Tato důvěra mění náš pohled na svět. Nový pohled na svět, který nám byl vírou dán, mění naše hodnocení skutečnosti - orientujeme se ve světě jinak. Máme možnost vidět, vnímat toho, koho máme následovat, tedy vnímat Ježíše jako Zachránce, jako Spasitele. Máme možnost najít orientaci a přestat bloudit ve svém vlastním životě. Věřit v Ježíše znamená tedy vidět srdcem, vidět vše očima Boží lásky, neboť jen ta otevírá oči a činí nás jasnozřivými i pro to podstatné, pro to hlavní. Nikdy nesmíme zapomenout na slova: „Nebojte se, já jsem s Vámi“. Děkuji všem za Vaše otevřená srdce v této šílené době a přeji všem krásný prázdninový čas.

P. Wiesław Kalemba

OBSAH 56. ČÍSLA

Úvod.....	1
Mistr Jan a Marie.....	2
Poděkování.....	3
Pan baron.....	3
Poděkování P. Oldřicha.....	9
Malý výtah z elektronické kroniky.....	10
Běžný neběžný čas.....	11
Co mi přinesl a vzal COVID-19?.....	13
Čeští svatí – Svatý Jan Sarkander.....	14
Vtipy z karantény.....	16
Trocha židovského humoru.....	16
Bible podle abecedy.....	17
Křížovka.....	18
Biblické sudoku.....	20
Zápis z PRF 1. 6. 2020.....	21
Správné řešení kvízu a sudoku.....	24

MISTR JAN A MARIE...

...aneb V zemi, kde se nedá nic postavit, se stavěl sloup

Je tohle Česko, to proslulé teritorium ateistů? Ta země, která posunula náboženství na periferii celospolečenského zájmu tak dávno, že si to už málokdo pamatuje?

V zemi, kde je prý nemožné cokoli postavit, si jeden tvrdohlavý sochař zázračně rychle a zázračně snadno vymohl, že uprostřed nejsledovanějšího náměstí postaví kamenný sloup, který tam kdysi stál. Někomu udělal radost, někoho naštal a v dalších vzbudil údiv, proč se – proboha – nepostupovalo podle světských pravidel, tedy cestou soutěže, na jejímž konci mohl být nikoli relikt baroka, ale něco – řekněme – víc umělecky současného?

Spory kolem vztyčení repliky mariánského sloupu na Staroměstském náměstí (odehrálo se minulý týden) vedou snadno našince k pocitu, že vlastní zemi nepoznává. Z nábožensky lhostejného prostředí, kde se vyznání s lehkým srdcem opouštělo nebo drželo skryté v soukromí, se stalo slovním a úředním bojištěm katolíků a evangelíků o návrat symbolu, ale čeho vlastně? Netolerance, jak říkají jedni, nebo ochrany města světicí, jak naznačují druzí.

Historie toho sporu není nezajímavá. Po vydání Rudolfova majestátu v roce 1609 se české země staly výjimečným prostorem náboženské tolerance. To ovšem trvalo pouze jedenáct let do bitvy na Bílé hoře, po které nastoupila tvrdá rekatolizace. Protestanti se načas stali pronásledovanou skupinou a pak občany druhé kategorie. Křivdy a vzdor nashromážděné ještě z husitských válek a později málo úspěšných bojů o náboženskou toleranci se přetavily v odpor proti monarchii vedené katolicky bigotními Habsburky. Monarchii, která přinesla českým zemím hospodářský rozkvět a pak vlastně i relativní svobodu.

Role se nakonec otočily a po vandalském svržení sloupu to byli protestanti, kdo si v mikrosvětě Staroměstského náměstí nárokoval místo, které katolíkům, tentokrát v roli prosebníků, upíral. Ještě nedávno jsme si mysleli, že křivdy vzal čas, ale asi nevzal. Potomci jako by si je šetřili, a když to šlo, vytáhli je ven. Sloup je zpět a na náměstí se vlastně vrací dojem tolerance: Jan Hus a o kus dál sloup. Mistr Jan tohle nové partnerství jistě unese, jeho stoupenci by mohli taky.

František Mazura – Převzato z týdeníku Respekt (Marek Švehla, 7. 6. 2020)

PODĚKOVÁNÍ

Chtěl bych tímto poděkovat řadě dobrovolníků za opravu schodů u bočního vchodu kostela v Líšnici. Vznikl též bezbariérový přístup. Tohoto úkolu se ujal pan Marek Papcun a s dalšími pomocníky vybudoval užitečné dílo, za což jim patří velký dík.

Za lišnické farníky Antonín Bríza

PAN BARON

Pan baron John Marmaduke Parish byl opravdový šlechtic. I jeho zásluhou vzkvétalo naše město, jeho okolí i naše farnost. Žil mezi námi skromný a nenápadný. Pán si ho povolal na věčnost 30. dubna tohoto roku. Rozhovor, ve kterém se s námi podělil o svůj životní příběh, vyšel ve Farním zpravodaji č. 4/2011 a 1/2012. Zde předkládáme jeho plné znění.

Mohl byste mi přiblížit Váš život na zámku? Jak jste žil jako dítě? Co patřilo k životu na zámku?

Narodil jsem se 4.3.1923 a moje první procházka zámkem byly moje křtiny, které byly 4-5 dní po mém narození v kapli na zámku. Pokřtil mě tenkrát pan biskup Kašpar, pozdější kardinál v Praze. Na to si nepamatuji, ale tak to začalo. Přijeli oba moji dědečkové a všichni z rodiny. Byla to velká slavnost. Pan biskup měl zařízený pokoj hned vedle zámecké kaple. Tam kde je teď náhrobní kámen, tam byly dveře do zámku.

Bydleli jsme s rodiči na zámku a my děti jsme měly vychovatelky. Byli jsme 3 bratři a 3 sestry. Také jsme chovali hodně koní, a jezdili jsme na koních nebo v kočáru. Každý rok byly hony a to byla velká slavnost.

Bliží se čas Vánoc. Můžete zavzpomínat, jak jste prožívali Vánoce?

Nic zvláštního. Bylo to každý rok stejné. Sešli jsme se ve velkém sále, kde stál veliký vánoční strom. Tehdy byly obyčejné svíčky. Ty než tatínek rozsvítil, tak to trvalo skoro hodinu. A v 17h jsme povečeřeli. Žádné velké dárky jsme nedostávali. Zhruba v 18h přišli všichni zaměstnanci zámku, kteří dostali vánočku a dárek.

Hodně jste sportoval. Byl jste aktivní vodák a hlavně jste hrál lední hokej. Dočetla jsem se, že jste byl nejlepší brankář východních Čech. S tehdejší výstrojí, to bylo nejnebezpečnější místo na ledě. To jste si vybral sám?

Ano, vybral jsem si to sám.... Začali jsme hrát v roce 1939-1940. Nastříkali jsme si sami kluziště na tenisových kurtech, hned naproti plovárně. Tam jsme hráli dva roky a pak jsme se odstěhovali na fotbalové hřiště. To bylo větší. Bylo tam hlediště, tribuna a chodilo dost lidí.

Nebyl jste zraněný?

Ne nebyl. Jednou jsem dostal pukem pod oko. To jsme hráli proti Kostelci. Ale jinak ne. Ono tenkrát to nebyl takový hokej jako dnes. Neprali jsme se, hra nebyla tak drsná. Dnes se lidi dívají na hokej v televizi a vidí hrát Kanadany, Rusy a jiné národy. A je to úplně jiné. My jsme to nemohli od nikoho odkoukat. Jednou jsme se poprali v Třebechovicích, ale jinak ne.

Měli jste nějakého soupeře, kterého jste se obávali?

Tady v okolí to bylo myslím Týniště a Častolovice – ti byli dobří. Nejlepší tým byl Dvůr Králové, kteří hráli v divizi. Jednou jsme je pozvali a vyhráli jsme 6:0.

Měli jste nějaké tréninky a trenéra?

Ne neměli, na to nebyl čas. Byl to vrozený talent. Chodili jsme do školy, někdy si šli zabruslit a v sobotu jsme hráli hokej. Jinak ne. Rád na to vzpomínám. Taky jsem chytil v Písku, když jsem byl na vyšší škole. A za 8. pluk v Pardubicích. V Kanadě jsem hrál jen jeden rok. Tam hrál hokej každý. Zimní stadiony byly všude. V roce 1954 jsem odjel na sever Kanady a to jsme žili v lese, tam už nebyl ani hokej.

Jaké máte vzdělání?

První a druhou třídu mě učil doma pan ředitel Čihák. Pak jsem chodil do obecné školy v Žamberku, kde mě učil pan učitel Mareš, který bydlel v Lukavské ulici. Tam jsem chodil až do 5. třídy. Pokračoval jsem na gymnázium v Kostelci, kde jsem dodělal 6. ročník a pak odešel na vyšší lesnickou školu v Písku. Maturoval jsem hned po válce v létě v roce 1946.

Chtěl jsem se dostat na univerzitu na Lesnictví, ale nevzali mě. Už tehdy v roce 1946 ministr Ďuriš a Kořátko, což byli dva velcí komunisti. Říkali, že pro mě univerzita neexistuje.

Při obsazení Čech a Moravy Hitlerem byla na zámek uvalená nucená správa? Proč? Co to pro Vás znamenalo?

Můj otec šel s delegací českých šlechticů, která předala prezidentu Benešovi v září 1938 prohlášení o loajalitě české šlechty k České republice a potom v roce 1939 i prezidentu Háchovi. A na základě těchto postojů byla na velkostatek a panství uvalena nucená správa.

To bylo v roce 1941. Zámek zavřeli a nám přidělili jen čtyři pokoje, které jsme mohli obývat. V Chlumci byli ubytováni němečtí úředníci a ti nás jezdili kontrolovat. Zaměstnanci zámku tu zůstali.

V roce 1944 byl zámek obsazen Němci, kteří byli většinou zvěrolékaři, protože stáje ve dvoře sloužily jako nemocnice pro koně. Léčili koně zraněné ve válce.

Zajímavé bylo, že pozemky, které byly v Sudetech, nebyly pod nucenou správou. Ale tam jsme nemohli vůbec. Byl tam jeden Němec, který byl velmi slušný i přes to, že byl partajec. Od něj jsme dostali nějaké peníze na živobytí. Vše bylo pod jejich správou až do roku 1945.

Prý jste ukrývali anglické vojáky...

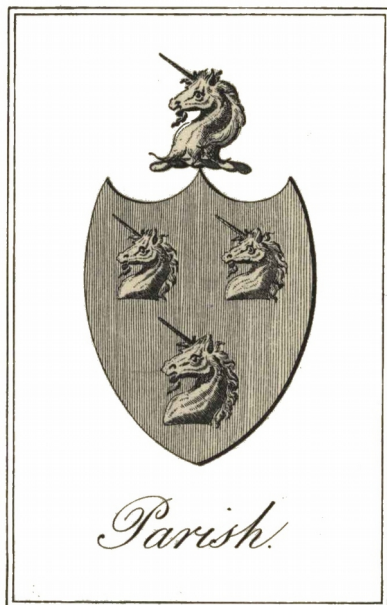
To byli zajatci, kteří utekli v létě 1944 z Tábora v Lichkově. Byli jsme na procházce a viděli jsme je u hřbitova. Tak jsme je schovali v lese a večer vzali do zámku. Jediný, který o tom věděl, byl pan Kust. Tenkrát byl už zámek obsazen Němci. Ti vojáci u nás byli tři dny. Chtěli se dostat do Španělska nebo do Švýcarska a mému otci se přes různé konexe podařilo vojáky poslat do bezpečí.

Když jste opouštěli Čechy, nechali jste tady všechnu majetek a přátele a vůbec jste nevěděli, jestli se vrátíte. Ta cesta musela být asi hrozná?

Já bych neřekl hrozná. Už v roce 1946 bylo vidět, kam se to žene. Otec tomu nikdy nechtěl věřit. Ti starší říkali, že to nějak dopadne. Potom v roce 1948 to nedopadlo a komunisti zámek zapečetili a všechno najednou přes noc zestátnili.

A teprve potom jste se rozhodli, že odejdete?

Ano, pak jsme se rozhodli, že odejdeme. Ale nebylo to tak jednoduché. Já jsem byl na vojně a mladší bratr v Praze. 5. 5. 1948 jsme odjeli autem do Horní Kvildy, kde na nás čekal nějaký pán. Z Kvildy jsme šli pěšky, bylo tam po kolena sněhu. Nikdo z nás to nečekal. Všichni jsme byli v polobotkách. Každý měl jen ruksak. Nemohli jsme si toho vzít víc. Přišli jsme k lesu a tam nám řekli, ať počkáme. Mezitím přišlo ještě 20 jiných Čechů. Večer pak přišli dva chlapi a řekli: „jdem“. Šli napřed a my za nimi. Oni nekoukali, jestli jde někdo pomalu nebo rychle, prostě šli! Protože pro ně to bylo taky dost riskantní. Akorát, kde bylo něco hodně špatného, tam nám řekli. Museli jsme přejít jednu silnici. Tak jsme tam chvilku čekali. Oni dávali pozor a vždy řekli, jestli můžeme přejít

nebo ne. Ve skupině bylo asi 8-9 děvčat a ty měly moc těžké kufrы. Na tak dlouhé trase bylo dost náročné je nosit, tak je postupně zahazovaly. Když jsme přešli hranice Německa, čekali na nás němečtí celníci. Měli tam vysoký oheň. Šli jsme k nim a ti co nás vedli, najednou zmizeli. Němečtí celníci nás odvedli na nějakou chatu, kde jsme přespali. Byli jsme dost unavení. Šli jsme od 18h do 5h ráno v kuse.

Ráno v 7 hodin přijeli s nákladními auty američtí vojáci a odvezli nás do Pasova. A odsud pak do Regensburgu (Řezno), kde jsme žili v kempu. Odsud jsme se odstěhovali na Bad Orb u Frankfurktu. Pěkná krajina, hory.... Žili jsme v Německu 9 měsíců v kempech (sběrné tábory). Před námi v nich žili ruští zajatci. Byly tam štěnice a všechno možné. Celkem nás bylo 365 Čechů. Každý si to tam upravil, jak to nejlíp šlo. Otec tam znal jednoho pána – maršála Wood, který byl vrchním velitelem vojenské policie (MP). Tenhle maršál Wood byl v roce 1946 v ČR i u nás v Žamberku. A jelikož jsme neměli jídlo, postele, žádné deky a vůbec nic, řekli jsme mu o pomoc. Řekl, že by rád pomohl, ale že armáda nemůže dávat věci civilistům. Tak jeho manželka a manželka ještě jednoho vysoce postaveného vojáka založily „klub přátel Čechů“. A tyto manželky sbíraly vše, co jsme potřebovali. Takhle jsme dostali postele, deky, jídlo atd. Každý týden přijel veliký nákladňák s jídlem a s cigaretami. Něco jsme dostali i od Němců, ale ti sami mnoho neměli.

Jednou přijela manželka anglického velvyslance, který byl tenkrát v Haagu, se dvěma auty, a že si zabalíme a odvezou nás do Holandska a do Anglie. Jenomže otec byl vedoucím kempu a řekl, že tam nemůže nechat 300 Čechů jen tak, protože jsme měli styky s Američany, kteří území v té době spravovali. Proto nikam nejel, dokud nevyřeší situaci, aby Češi v kempu nezůstali bez pomoci.

Pak asi za 14 dní odjeli jen otec a matka do Haagu a my děti jsme zůstaly v kempu a čekaly jsme na víza do Kanady. Rodiče zatím bydleli v Holansku a v Anglii u nějakých známých a čekali na víza do Kanady tam.

Odešli jste z Čech všichni?

Babička tu zůstala. Na zámku žila ještě dva roky, pak ji ze zámku vyhodili. Nastěhovala se do pokojíku pod městem, který pro ni připravil pan Hubálek. Tam žila od roku 1952. Nemohla dostat vízum. Chtěla si ji vzít její dcera ve Vídni. Ale vízum dostala až v roce 1962 – to jí bylo přes 90 let a teprve pak ji pustili.

Proč jste si vybrali Kanadu? Měli jste tam nějaké zázemí?

Hodně lidí odjízďelo do států. Ale v USA se hodně odvádělo na vojnu, protože vedli válku s Koreou. Zkrátka jelo se do Kanady. Věděli jsme, že tam žije Colorado Mansfeld z Opočna. Ten tam byl první a koupil si ovocnou farmu a od něho jsme věděli co a jak. V letech 1948–1949 byla v Kanadě spousta nezaměstnaných (vojáci přišli zpátky z vojny).

A jak jste tam začínali Vy?

Odvezli nás lodí. To zaplatilo IRO – organizace, která platila přejezdy. Z Brém jsme vyrazili 23. 2. a dojeli jsme do Kanady v březnu. Cesta trvala skoro tři týdny. Bylo nás na lodi zhruba 1300–1400 lidí, z toho 23 Čechů. Dorazili jsme do Kanady a šli jsme do kempu u Toronta, kde bylo všechno - zázemí, jídlo, postele.... Tam nám řekli, že jako Češi si můžeme sami najít místo kdekoliv, protože nejsme DP (Displaced Person), ale jsme Refugis. Kdo byli Displaced Person, ti museli pracovat minimálně jeden rok na nějaké farmě, která jim byla určena.

Jaký je rozdíl?

Displaced Person (Poláci, Lotyšši, Estonci) – člověk, který utekl před Rusy
Refugis - politický důvod

My jsme neutekli před Rusy, ale před komunisty, před vlastními lidmi. Protože jsme byli ještě za komunistů v ČR. Potom jsme dostali kontakt na Čecha starousedlíka, pana Ing. Buzka. Ten se do Kanady přistěhoval po 1. světové válce v roce 1921. Řekl nám, že nejlepší bude, vzít nejdříve nějakou podřadnou práci. Tam vás vezmou a potom se rozkoukáte a budete vidět. Tak jsem dělal na univerzitě v Torontu. Umýval a utíral jsem tam nádobí. Na oběd chodilo přes 3000 lidí. Ale byly velké myčky, tak to šlo. Moji dva bratři taky pracovali na univerzitě - zametali a myli podlahy. Studenti byli velmi milí a chovali se k nám slušně. Potom nám pan Ing. Buzek řekl, že v lesnictví by nám mohl spíš pomoci on a ještě jeden Čech, který se do Kanady v roce 1921 také vystěhoval a dostudoval tam. Má větší konexe. Seznámil jsem se s ním a on řekl: „přijďte v 5h.“ Tak jsem přišel, sedl si a on si dodělal nějakou práci. Pak na mě kouknul: „Řekněte mi Vaše jméno, odkud jste a tak“. Tak jsem se představil: „Jan Parish ze Žamberka.“ On se na mě podíval a řekl: „No snad nee syn Charliho?“ Znal mého otce. Našel mi místo v Severním Quebecu, v lese. Tak jsem tam jel vlakem. Pořád jsem jel a jel, samé stromy a jezera.... Už jsem si říkal, kam to jedu. Konečně jsem dojel na nádraží. No nádraží... Byla to zastávka v lese. A tam na mě čekali. Měli velký kemp, který patřil firmě E.B.EDDY. Byla to firma, která vyráběla papír, sirky atd. dole u Ottawy. Všechny stromy, které v zimě pokáceli, dávali na zmrzlou řeku a pak když přišlo tání, tak to s vodou všechno sjelo dolů až do fabriky. Což bylo asi 600 km daleko. Bydlel jsem tam, ale říkal si, že tam nezůstanu. Potkal jsem tam dva geology, kteří prováděli geologické mapování. Mluvil jsem s nimi a říkal si, že by se mi to taky líbilo. Tak jsem se přeškolil. V Torontě jsem si udělal večerní kurz a přes den jsem pracoval ve fabrice.

Mezitím přijel otec z Anglie do Kanady v roce 1952 a koupil ovocnou farmu. Měl farmu 10 min pěšky od Colorada. Byl to takový pruh kolem jezera Ontario. Postupně se tam vytvořila celá kolonie Evropanů. Jedno léto jsem tam pomáhal a pak jsem jel pracovat jako geofyzik.

V roce 1954 jsem dostal místo u Chibougamau v Severním Quebecu. Dělali jsme průzkum a hledali měď, nikl, zlato atd. To se mi líbilo, neseděl jsem v kanceláři, ale byl jsem venku a to bylo pěkné. No a to jsem potom dělal 35 let.

V Torontu jsem také potkal svoji budoucí manželku, která pocházela ze Skotska, a oženil jsem se. Koupili jsme v roce 1961 dům a měli jsme dva syny.

Co Vás překvapilo, když jste se vrátil?

Poprvé jsem se vrátil v roce 1985. To jsem byl přes noc v Hradci a druhý den jsem jel do Žamberka. Tady jsem se prošel parkem a na stará známá místa a potom jsem jel k našemu lesnímu v Zaječínách, u kterého jsem přespal. Příští den jsem jel na hřbitov a pak navštívil přítele Zdeňka Jašku a Jendu Fiedlera. Potom jsem jel zpátky. To jsem tady byl poprvé. Byl jsem překvapen, když jsem přešel hranice. Domy a zahrádky byly zpustlé. V Německu bylo všechno rozbité, takže se vše postavilo nové. Ale v ČSR to bylo zpustlé a neopravené.

Potom jsem se vrátil na jaře 1990.

Jsou tady jiní lidé než v Kanadě? Je tady jiná mentalita?

Ano, je tady jiná mentalita. V Kanadě co bylo Vaše, bylo Vaše. Ale v ČR je spousta pravidel a zákonů, předpisy i v rámci vlastního pozemku. Hlavně administrativa je zde hodně složitá a komplikuje podnikání. Na všechno potřebujete nějaké povolení.

Syn to cítil o dost víc než já. Když jsme přišli, tak neuměl ani česky, ale naučil se, protože byl stále mezi zaměstnanci a ti zase neuměli anglicky. V Kanadě jsme s dětmi nemluvili česky. Češtinu jsem používal jen při setkání rodáků v Kanadě. Ted' už zapomínám angličtinu.

Podporujete církev, také přispíváte na církevní stavby. Poznal jste osobně naše církevní představitele?

Asi v roce 1992 jsem se setkal na biskupství v Hradci Králové s panem biskupem Otčenáškem. Velmi srdečně mě přivítal. Byl velice přívětivý a asi po hodině příjemného povídání mi řekl, že odjíždí do České Rybné, kde se koná vzpomínková slavnost na děti T. G. Masaryka, Alici a Herberta. Navrhl mi, abych jel s ním. Svoje auto poslal napřed. Nastoupil do mého a celou cestu jsme strávili milým povídáním.

O nějaký rok později jsem na biskupství poznal také pana biskupa Dominika Duku (nyní kardinála). To už byl otec Otčenášek arcibiskupem. Pan arcibiskup Otčenášek zemřel a Otec Dominik zůstal dodnes nejen mým duchovním, ale také osobním přítelem.

Můžeme děkovat Pánu Bohu, že jsme měli v naší diecézi dva tak milé a přívětivé biskupy: Otce Karla a Otce Dominika. Doufám, že pan biskup Jan bude pokračovat v jejich duchu.

Co je pro Vás důležité teď? Koničky, práce....

Moje vnoučata. S těmi chodíme na procházky po lese odpoledne každý den. To mám rád. Rozhlížím se po okolí ...

Pane barone, děkuji za rozhovor. Děkuji za trpělivost i čas, který jste mi věnoval. Přeji Vám pevné zdraví, spokojenost a radost ze života svého i ze života Vašich nejbližších.

PS: Tohoto rozhovoru jsem se dost obávala, vědoma si svého obyčejného života a žádných zkušeností. Ale každé setkání s panem baronem Parishem bylo pro mě vždy nezapomenutelným zážitkem. S každou minutou se zvyšovala moje úcta a obdiv k němu. Byl nejen stále milý, přívětivý a trpělivý, ale také moudrý a skromný. Není šlechtic jen svým titulem, ale hlavně svým srdcem.

Eva Šípková

PODĚKOVÁNÍ P. OLDŘICHA

S vděčností v srdci bych rád poděkoval Janu Parishovi za vše, čím obohatil můj život. Vyprošuji mu, aby ho Bůh odměnil za velkou podporu naší farnosti. Osobně naplnil můj život pravdivostí a přímostí, ale také šlechetností vycházející z jeho slov i činů. Děkuji za přijetí do rodu a možnost podílet se na opravě zámecké kaple, ale i ostatních památek. Za Jeho krásný a zodpovědný pohled na kostel svatého Václava a snahu jej opravovat. Velké díky a s Bohem!

P. Olda Kučera

Tak karanténa, nouzový stav a doufejme že i koronavirové ohrožení je, Pán Bůh zaplať, za námi.

Svatý týden i celé Velikonoce jsme prožívali spíše v rodinné pospolitosti, než v našem chrámu. Ale jak ten čas rychle běží, tak jsme se dočkali i prvních společně prožitých mší svatých v kostelech. Ono sice to sledování on-line přenosů mše sv. z kostela v Písečné je, či spíše bylo, pohodlné, v teplotce a na měkkém křesítku, ale není to ono.

Během dubna bylo několik „brigád“ na úklid farní zahrady ve Slatině nad Zdobnicí, prořezávaly se ovocné stromky a vyřezávalo se křoví kolem plotu.

Také v Helvíkovcích probíhala oprava kaple sv. Antonína – nová elektroinstalace, výmalba, položení dlažby a nátěr lavic.

Koncem dubna zemřel ve věku 97 let pan baron John Marmaduke Parish, štědrý donátor naší farnosti. Rozloučili jsme se s ním v zámecké kapli v pondělí 18. května, pohřben byl do rodinné hrobky v zámeckém parku.

V květnu se konaly májové pobožnosti v kapli na Rozálce s rytmičným doprovodem.

Pobožnosti zde pokračovaly i v měsíci červnu – k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, opět s rytmičným doprovodem.

V sobotu 30. května od 21 hod. se konalo v kostele slavnostní Lucernarium – vigilie Seslání Ducha svatého.

V neděli 31. května pak na farní zahradě ve Slatině proběhla tradiční Svatodušní vaječina.

A v červnu začaly také poutní mše sv. – na slavnost Nejsvětější Trojice v kapličky v Kameničné, a také u kapličky Nad Betlémem. Na svátek sv. Antonína byla znovu vysvěcena opravená kaple v Helvíkovicích při poutní mši sv.

Také pro děti začala výuka náboženství na faře po dlouhé přestávce, pro ministranty úterní schůzky a navazující dětská mše sv. Pokračuje též příprava birmovanců na svátost břimování, která by se měla v naší farnosti konat v neděli 6. září v 9.30 hod.

Zapsala Marta Marešová

BĚŽNÝ NEBĚŽNÝ ČAS...

Výzva k napsání příspěvku do Farního zpravodaje mne donutila vrátit se s pomocí kalendáře v čase do třetího postního týdne.

Tehdy byl vyhlášen nouzový stav z důvodu virové pandemie. Do té doby, asi kromě stanného práva za 2. světové války, nebylo myslitelné takto omezit pohyb občanů nejen našeho státu. Monotónnost i různorodost situací jsme každý zažíval jinak. Najednou se mezi nás postavila skleněná zeď. Někdy díky nedostatku informací i selského rozumu, jsme si vytvářeli předsudky o druhých. V tu chvíli vždy pomohla rychlá modlitba.

Večerní procházka ke křížku, zapálení svíčky a modlitba byly na nějaký čas náhradou za mši svatou.

Poznala jsem, že se pohybuji nejen doma, ale i v práci, v sousedství a ve farnosti mezi zodpovědnými lidmi. Celou dobu jsem v upraveném režimu mohla chodit do práce. Obdivuji všechny bezejmenné, kteří pomáhali osamělým a potřebným v terénu. Nastala prověrka nás samých, jak dokážeme najít pěšinu tam, kde různá omezení zablokuji cestu léta zaběhlou.

Díky panu faráři, panu Maixnerovi a firmě Alberon se začaly on-line přenosy mše svaté z Písečné. Ano, dostupnost duchovních pořadů v televizi a internetu se navýšila, ale ze známého prostředí to bylo pro mě nějak silnější. Od Květné neděle jsme se mohli na těchto přípravách také podílet.

Máme už po slavnosti Božího těla. Zatím se neukončují různá omezení zavedená v nouzovém stavu.

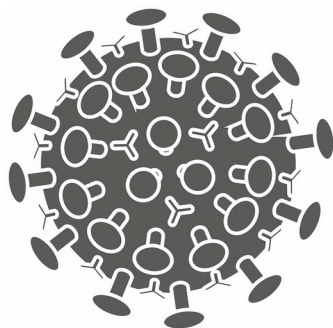

Snad nás tyto neběžné dny více naučily spoléhat na Pána, ne si jen myslet, že vše zvládnou já, já sám. Prosím v modlitbě především za to, aby se jizvy a jizvičky na duších, způsobené tímto časem, dokázaly rychle zacelit. A abychom s Boží pomocí opět měli k sobě blízko, jak jen to je možné.

Hanka Ryšavá

CO MI PŘINESL A VZAL COVID-19?

Nedávno jsem mluvila se svou kamarádkou z vesnice. Té se život v karanténě téměř nedotkl, stále chodila do práce, pracovala na zahradě, děti nakupovaly jako obvykle (jen ty roušky zaznamenala). My jsme změnu pocítili všichni v rodině. Hlavně jsme nemohli jezdit za dědou do domova v Červené Vodě a za babičkou do Holic. Cítili jsme, že jsou z toho smutní a osamělí, více se telefonovalo a vymýšlelo, jak je potěšit. Nechodili jsme cvičit, sportovat, do knihovny, do kina, na pivo ani na návštěvy, jednoduše jsme byli více spolu doma. Projeli jsme méně benzínu než jindy, více času jsme strávili v kuchyni.

Vyrazili jsme hodně do přírody a prošli krásná místa po okolí (rozhledna Klepáč, Bystřické údolí do Čenkovic, výhled z Adamu, Kozlovský kopec, Potštejn...) Někdy jsme nepotkali téměř nikoho. A protože se nemohlo ani na mše svaté, naučili jsme se využívat počítač s televizí a on-line jsme sledovali mše napříč republikou. Virtuálně jsme procestovali a prožili bohoslužby alespoň na deseti různých místech a podívali se do úplně cizích kostelů a kaplí. Díky za on-line přenosy i od nás z Písečné.

Pro mě osobně to bylo zajímavé období, v práci jsme se rozdělili na dvě party a dva dny pracovali déle a dva dny volné doma. Takové volno jsem nikdy neměla. Došlo na šití roušek, pečení chleba, pletení, zahrádku, úklid půdy, více jsem si užila vnoučat. Doma se mi smějí, že to je zkouška na důchod. A ještě jedno negativum má pro mě toto období. Po několika letech se mi splnil sen a chystala jsem se na pouť do Santiaga de Compostela do Španělska a Portugalska. To bohužel padlo, tak snad příště. Ale i přes to všechno jsem ráda, že se zase vracíme do normálu, setkáváme se v kostele, s přáteli a známými. Díky Pánu Bohu, že jsme zůstali zdraví. Zase nebudeme stíhat?

Lída Kladivová

Svátek: 6. května

kněz a mučedník

Jan Sarkander se narodil 20. prosince 1576 ve Skočově ve Slezsku (dnešní Slezské vojvodství v Polsku), kde strávil i rané dětství. Později pobýval s rodinou v moravském Příboře (okres Nový Jičín), kde navštěvoval městskou školu. Studoval filozofii v Olomouci a Praze, teologii v Rakousku ve městě Graz (Štýrský Hradec). Jáhenské svěcení přijal v Brně u jezuitů a v květnu roku 1609 byl v Brně na Petrově (katedrála sv. Petra a Pavla) vysvěcen na kněze. Působil v duchovní správě na různých místech (Uničov, Charváty, Zdounky, Boskovice) a stal se odhodlaným obráncem katolické víry proti šířícímu se protestantismu. Naposledy působil jako farář v Holešově (Zlínský kraj). Když vtrhla na

Moravu kozácká vojska a blížila se k Holešovu, vyšel jim vstříc průvod v čele s Janem Sarkanderem, který nesl monstranci. Kozáci nakonec město ušetřili. Za stavovského povstání byl Jan Sarkander obviněn z velezrady, zatčen a v olomouckém vězení vyslýchán, přičemž ho soudci nutili k prozrazení zpovědního tajemství. Mučení Sarkanderovi způsobilo celou řadu vážných zranění a například očití svědkové vypovídali, že když se ve vězení modlil breviář, musel otáčet listy jazykem, protože nemohl používat ruce). Zemřel po dlouhém utrpení v žaláři ve věku 43 let dne 17. března 1620 v Olomouci, kde je i pochován. Za blahoslaveného byl prohlášen 3. listopadu 1859. Za svatého jej prohlásil papež Jan Pavel II. roku 1995 v Olomouci. Jelikož jde o poměrně nového svatého, je mu prozatím zasvěceno pouze málo kostelů a kaplí. Z našich kaplí je nejznámější Sarkandrova kaple v Olomouci, která stojí na místě vězení, kde byl umučen.

V Polsku v obci Velké Hůrky (Górki Wielkie) nedaleko Skočova se zase nachází františkánský klášterní kostel sv. Jana Sarkandra.

Znázorňování: Svatý Jan Sarkander bývá zobrazován s knihou, křížem či klíči v ruce. Někdy mívá prst u úst na znamení mlčenlivosti.

* V Příboře je ve farním kostele Narození Panny Marie uložen primiční ornát tohoto světce, který byl podle tradice vyšívaný jeho matkou.

* V Olomouci je socha Jana Sarkandera (s lilií jako symbolem čistoty) součástí morového Sloupu Nejsvětější Trojice, který je vysoký 35 metrů a představuje tak nejvyšší sousoší České republiky. Jeho součástí je i malá kaple. Od roku 1995 je národní kulturní památkou a v roce 2000 byl zařazen mezi světové dědictví UNESCO.

Otázky k předchozímu tématu o sv. Prokopovi: (správné odpovědi naleznete v článku v předchozím čísle zpravodaje /březen 2020/ na straně 24)

- 1) Svatý Prokop během svého života nebyl: a) opatem, b) mučedníkem, c) poustevníkem
- 2) Svatý Prokop je patronem: a) hasičů, b) řidičů, c) vinařů
- 3) Svatý Prokop působil: a) ve středních Čechách, b) na jihu Moravy, c) ve Slezsku

Tento článek je posledním ze série *Čeští svatí*. Příště se můžete těšit na trojici otázek k tomuto tématu a také na velký shrnující přehled nejvýznamnějších českých světců spolu s velkým kvízem. Ten se bude týkat všech devíti českých světců, jež byli postupně v průběhu posledních dvou let ve Farním zpravodaji představeni. Můžete se tak připravit na otázky o sv. Cyrilu a Metoději, sv. Václavovi, sv. Anežce České, sv. Janu Nepomuckém, sv. Vojtěchovi, sv. Ludmile, sv. Zdislavě, sv. Prokopovi a sv. Janu Sarkanderovi.

*Lukáš Sourada,
převzato z internetu a z knížky Čeští svatí od Česlavy Talafantové*

V TIPY Z KARANTÉNY

Domácí výuka, den dvanáctý. V Brně kdosi nacpal do babyboxu dvě osmiletá dvojčata. Bohužel si pamatují, kde bydlí.

Pozor, pozor! Nevěřte všemu, co vám vláda hovoří. Říkali, že při nákupu stačí mít roušku a rukavice. Dnes jsem takhle šla, ale ostatní měli i kalhoty a tričko.

Poslední dva měsíce si umývám ruce tak důkladně, že se mi objevily razítka z diskoték z roku 1990.

z internetu čerpala Lída Kladivová

TROCHA ŽIDOVSKÉHO HUMORU

Koenigswald stojí nad hrobem svého přítele Steigermarka a čte náhrobní nápis: „Zde odpočívá Izák Steigermark, řádný člověk, poctivý obchodník.“

Koenigswald si povzdechne: „Chudák Steigermark, musí ležet v hrobě se dvěma úplně cizíma lidma.“

Doktor Feldman si všiml u svého nového pacienta, Chaima Yankela, mimořádně rudé pokožky.

„Vysoký krevní tlak, doktore,“ řekl Chaim Yankel, „rodinná anamnéza.“

„Z matčiny nebo otcovy strany?“ zeptal se dr. Feldman.

„Ani z jedné,“ odpověděl Chaim Yankel, „je to ze strany rodiny mé ženy.“

„Ale jděte,“ řekl doktor, „jak byste mohl mít ze strany rodiny své manželky vysoký krevní tlak?“

Chaim si povzdychl. „Asi byste se s nimi měl někdy seznámit, doktore!“

V košer restauraci přijde číšník ke stolu a ptá se:

“Dámy, je něco v pořádku?”

Když odešli do důchodu, rozhodli se Mojše se Sárrou vypravit do Izraele a procestovat Zemi otců křížem krážem. Jednou, cestou po izraelském venkově, se zastavili v malé restauraci na jídlo.

Po obědě pokračovali za dalším turistickým cílem. Po půl hodině si Sára uvědomila, že zapomněla v restauraci na stole brýle, když si vybírala z jídelního lístku. Mojše neochotně otočil auto zpět a celou cestu jí vyčítal brýle, zapomnětlivost a spoustu dalších věcí.

Sáře připadala cesta zpátky nekonečná, ale zatnula zuby. Nakonec se vrátili k restauraci, kde předtím obědvali. Sára vystoupila z vozu a vydala se pro brýle.

Mojše stočil okýnko a zavolal za ní:

„Když už tam jdeš, vezmi mi klobouk a kreditku!“

Roubíček se modlí a přeje si, aby vyhrál milion, a říká: “Jestli tohle dokážeš, Všemohoucí, dám z toho polovinu na opravu templu.“ A skutečně - koupil los a vyhrál pět set tisíc. Děkuje Všemohoucímu se slovy: „A hlavně ti děkuji za tvou moudrost. Protože mne znáš, tak sis tu půlku strhnul předem!“

z internetu čerpal Lukáš Sourada

BIBLE PODLE ABECEDY

V tomto biblickém testu budou správné odpovědi začínat písmenem M.

1. Jméno muže, který se podle biblických zpráv dožil nejvyššího věku.
2. Lazarova sestra, která je představena jako pečlivá a starostlivá hospodyně.

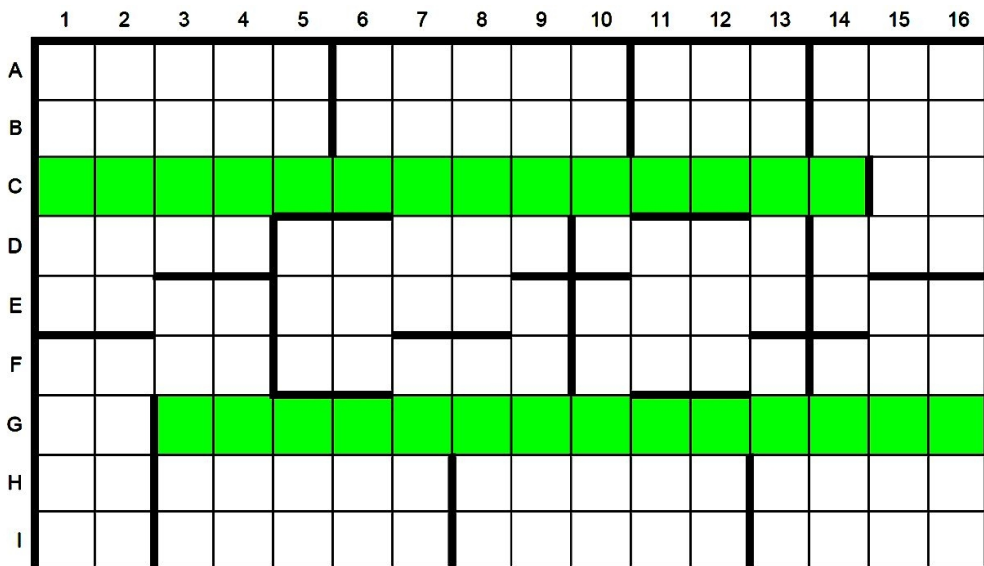
3. Pokrm Izraelitů na poušti.
4. První kněz a král, o kterém se zmiňuje Bible.
5. Příčina smrti prvního samozvaného izraelského krále Abímeleka.
6. Celník – výběrčí daní, který se stal Ježíšovým učedníkem.
7. Žena, která se jako první setkala se vzkříšeným Ježíšem.
8. Největší prorok a Boží služebník v dějinách Izraele.
9. Služebník nejvyššího kněze, jemuž Petr usekl ucho.
10. Adoptoval svou sestřenici a odhalil chystaný atentát na krále.
11. Muž, který losem získal Jidášovo místo mezi učedníky.
12. Místo, kde měl Abraham obětovat svého syna Izáka.

Ondřej Jäger

Křížovka

Přijde malý Pepíček k sousedce a říká: „Dobrý den, maminka se ptá, jestli nemáte kilo mouky, a kdyby ta stará ...tajenka.“

Vodorovné legendy

A BOTY, ŠTĚKOT, HLUČNÝ REJ, JEDEN I DRUHÝ, POUZE
B ŠKOLNÍ POTŘEBA, NÁPADNĚ, ČÁST LODI, PŘIBLIŽNĚ
C TAJENKA 1.DÍL, SLEPIČÍ SLABIKA
D ALKOHOLICKÝ, CHOLERIK, ODVĚTVÍ, AM.FILMS S J.ANDREWS (1981)
E VOJENSKÁ VÝPRAVA, OZNÁMITI, SKUPINA, X
F ELIPSA, MEDVÍDEK MÝVAL, POPEL Z HNĚDÝCH MOŘ. ŘAS, ZÁMEZÍ VE FOTBALE
G RELATIVNÍ ADRESA, TAJENKA 2.DÍL
H SLOVEN.POLNÍ MÍRA, MOUCHY SAJÍCÍ KREV, DODATEČNÁ OPRAVA, OSAMOCENÁ
I ZKR.ČES.ARMÁDY, DŮVĚRNĚ OSLOVOVAT, DETEKTIVKA, OHMATÁNÍ

Svislé legendy

1 CENA AMER. FILMOVÉ AKADEMIE, NÁŠ BÁJNÝ KNÍŽE
2 HOLE, NOSOROŽCOVITÝ SAVEC
3 POHODLNÉ KŘESLO, VÝSKOT
4 ŽIVĚ (HUD.), ZLEVNĚNÍ (MN.Č.)
5 TA TAKÉ, DOMÁCÍ HRABAVÝ PTÁK, NÁPLŇ DO BUCHET
6 LOV, BÝVALÁ ČESKÁ POLITICKÁ STRANA, DOMÁCKY ADOLF
7 KIPLINGŮV VLK, TĚLOCVIČNÝ PRVEK
8 HEBKÁ TKANINA, ÚTĚK
9 OTÍRÁNÍ, MEZI
10 SÓMA, PRACOVATI NA STAVU
11 SMYČKY, CITOSLOVCE, CITOSL. ZVUKU DUD
12 EXISTOVAT, PRVNÍ ČESKÉ DRUŽSTVO, CIZOPASNÍCI
13 POPLACH, PLATIDLO MEXICA
14 PONĚKUD, POZEMŠŤAN
15 NÁZEV HLÁSKY S, ŽELÍZKO NA KADEŘENÍ VLASŮ
16 CHEMICKÝ PRVEK ZNAČKY NB, ŘÍZEK PEČENÝ

Pavel Holubář

BIBLICKÉ SUDOKU

Stejně jako u každého jiného sudoku je řešením úlohy zcela vyplněná sudoku tabulka. Než však začnete luštit, musíte nejdříve doplnit chybějící "startovací čísla", bez nichž by bylo vyřešení velmi složité, ne-li nemožné. V tabulce jsou nahrazena dvojtečkami (:) (chybí v každém řádku jedno - řádky A až I) a vy je získáte vyhledáním příslušného novozákonního verše v Bibli (Český Ekumenický Překlad) podle znění verše a neúplného odkazu na něj. Chybí vždy pouze poslední číslice (její prázdné místo je vyznačeno podtržítkem), takže při

hledání máte na výběr z devíti veršů (např. Mt 21,2_ znamená hledání v úseku Mt 21,21 až Mt 21,29). Když v tomto úseku najdete verš shodný s citovaným v zadání úkolu, dopíšete příslušnou číslici do řádku sudoku tabulky na místo označené dvojtečkou.

Seznam použitých zkratek Biblických knih

Mk Evangelium podle Marka
L Evangelium podle Lukáše
J Evangelium podle Jana
Sk Skutky apoštolů
Ř Římanům
1K První list Korintským
Zj Zjevení Janovo

- A Sk 8,_** Jeden muž, jménem Šimon, který tam žil, už dlouhou dobu svou magií uváděl v úžas samařský lid; říkal o sobě, že je v něm božská moc.
- B Mk 12,_** Měl ještě jednoho: svého milovaného syna. Toho k nim poslal nakonec a říkal si: „Na mého syna budou mít přece ohled.“
- C L 13,3_** On jim řekl: „Jděte a vyříd'te té lišce: Hle, já vyháním demony a uzdravuji dnes i zítra, a třetího dne dojdou svého cíle.“
- D L 10,2_** Tu vystoupil jeden zákoník a zkoušel ho: „Mistře, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“
- E 1K 11,2_** Každý se dá hned do své večeře, a jeden má hlad, druhý se opije.
- F Mk 16,1_** Konečně se zjevil samým jedenácti, když byli u stolu; káral jejich nevěru a tvrdost srdce, poněvadž nevěřili těm, kteří ho viděli vzkříšeného.
- G Zj 21,2_** Jeho brány zůstanou otevřeny, protože stále trvá den, a noci tam už nebude.
- H J 16,1_** Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít.
- I Ř 10,1_** Ptám se však: To snad nikdy neslyšeli zvěst? Ovšemže slyšeli! „Po celé zemi se rozlehl jejich hlas, do nejzazších končin jejich slova.“

A			:	3			5		
B			:	7					8
C		:	8	6			7		9
D			3		7	6		:	2
E	2		4	5	:			7	6
F			5			8	:	1	
G	:	6							4
H		:				9	2		
I	:	9				5	6		

Lukáš Sourada

ZÁPIS Z PASTORAČNÍ RADY FARNOSTI 1. 6. 2020

Přítomni: P. Wiesław Kalemba, Marie Souradová, Ondřej Jäger, Roman Moskva, Marek Faltus, Daniel Klíž, Jitka Macháčková, Pavel Brůna, Bohumila Lipenská, Tomáš Ježdík

Omluveni: Václav Rendl, Bronislava Halbrštátová

Poděkování za zvládnutí koronavirové doby, za veškerou pomoc s přenosy bohoslužeb on-line v Písečné, za službu seniorům (nabídka nákupů,

poskytnutí odvozu na bohoslužbu, podpora po telefonu), za pomoc s údržbou fary a farní zahrady v Žamberku i ve Slatině.

Poděkování za pomoc s přípravou vigilie Seslání Ducha Svatého, za rozběhnutí společných aktivit.

V souvislosti s on-line přenosy byla pro farnost pořízena internetová kamera. Přenosy fungovaly zdarma. Poděkování patří sponzorovi – společnosti Alberon.

Přenosy on-line budou do budoucna realizovány pouze při větších slavnostech v chrámu sv. Václava.

Od 1. června už probíhá pravidelný pořad bohoslužeb za dodržení vládních opatření ohledně rozestupů, nošení roušek, dezinfekce. Do odvolání se vynechává pozdravení pokoje, nepoužívají se kroupky, přijímat se může již buď na ruku nebo do úst.

V kapli sv. Rozálie probíhaly v květnu májové pobožnosti, v červnu zde budou pobožnosti ke cti Nejsvětějšího srdce Ježíšova. Začátek bude vždy v neděli v 16 hodin. Seniori mohou využít nabídku odvozu na bohoslužbu, pokud osloví koordinátora řidičů Tomáše Ježdíka. Platí to i o odvozu na nedělní mši svatou. Zatím je tato služba málo využívána, prosíme oslovte své známé, kteří by měli zájem.

V červnu nás čekají také poutě ke kaplím v Betlémě, v Kameničné a v Helvíkovicích. Pout' v Helvíkovicích bude spojená se znovuvysvěcením kaple sv. Antonína.

V Penzionu pro důchodce zatím bohoslužby nebudou. V Albertinu se již katolické bohoslužby slouží, v obvyklou dobu, ve čtvrtek od 16 hodin, na 3. patře Honlova domu v jídelně. Zatím jsou určeny pouze pro hospitalizované a pro klienty sociálních lůžek, za dodržení přísných hygienických podmínek.

Probíhají také ekumenické bohoslužby na LDN, které se konají každou druhou a čtvrtou neděli v měsíci od 13:30 hodin. Při těchto bohoslužbách se střídají faráři různých denominací. Nejbližší katolická bohoslužba bude v neděli 14. června.

30. dubna si Pán k sobě povolal pana barona Jana Parishe, který se dožil úctyhodných 97 let. Pohřeb se konal ještě v době, kdy byla větší omezení v počtu účastníků, proto bude později sloužena zádušní mše svatá v chrámu sv. Václava v Žamberku. Pan baron si nepřál květinové dary, ale jeho přáním bylo obdarovat církev svatou. Za veškeré dary naše farnost rodině Parishů velmi děkuje. Pan baron patřil mezi velké mecenáše nejen našeho kostela a pro jeho skromnost o tom mnoho našich spoluobčanů nevědělo. Pán Bůh mu to jistě v nebi všechno vynahradí.

Noc kostelů se letos v Žamberku nekoná, měla proběhnout v kostele Československé církve husitské, ale kvůli jistým omezením se ruší. Nicméně nás naši bratři a sestry ve víře zvou k nim 6. července na oslavu svátku Mistra Jana Husa. Bližší informace ještě budou ohlášeny. V mnoha farnostech v ČR ale Noc kostelů proběhne, a to v pátek 12. června.

KALENDÁŘ

Červen

5. a 12. června v pátek po mši svaté večer se bude na faře v Žamberku konat příprava na biřmování.

6. června od 16:30 hodin bude pout' u kaple Nejsvětější Trojice nad Betlémem.

7. června odpoledne od 14 hodin bude pout' v Kameničné v kapli Nejsvětější Trojice.

14. června bude uzávěrka nového čísla Farního zpravodaje. Do této doby pošlete své příspěvky. Odpoledne od 14 hodin bude pout' v Helvíkovicích v kapli sv. Antonína.

27. června se v 9 hodin koná brigáda na faře v Žamberku. Večer od 19 hodin bude na farní zahradě ve Slatině setkání spojené s ukončením školního roku. 28. června od 15 hodin se na farní zahradě v Písečné uskuteční rozloučení se školním rokem.

Červenec

5. července bude pout' ke Kunštátské kapli na hřebeni Orlických hor. Mše sv. začíná ve 12 hodin. V Písečné tento den mše svatá sloužena nebude.

11. července bude odpoledne od 16:30 hodin poutní mše sv. u kaple Ecce Homo nad soutokem řek Rokytenky a Divoké Orlice.

12. července v 9:30 hod bude posvícenská mše svatá v chrámu sv. Václava v Žamberku.

19.–25. července proběhne vodácký tábor v Podyjí. Mše sv. tento týden nebudou slouženy. Nedělní mše svaté zůstávají zachovány.

25. července bude od 16:30 hodin sloužena mše sv. v kapli sv. Anny v Žamberku na Drahách. 26. července bude od 15 hodin sloužena mše sv. v kapli sv. Anny v lese nad Slatinou.

Srpen

16.–23. srpna proběhne farní tábor pro děti od 1. do 9. třídy na Hoře Matky Boží v Králíkách. Přijímáme přihlášky ještě do konce června.

29. a 30. srpna budou při každé mši svaté požehnány aktovky a školní pomůcky.

30. srpna se v 15 hodin koná setkání rodin s dětmi a dalších farníků na faře v Žamberku.

Září

6. září od 9:30 hod se v chrámu sv. Václava v Žamberku bude udílet svátost biřmování.

OPRAVY A INVESTICE

Ve všech kostelích proběhne inventarizace majetku.

Žamberk

- dotace z Ministerstva kultury na boční oltář Panny Marie
- proběhne revize elektroinstalací

Pastorační rada farnosti

Písečná

- nákup nového ozvučení
- pořízeny nové elektronické varhany

Líšnice

- dotace z Pardubického kraje a z obce na opravu omítky a římsy kostela

Příští setkání Pastorační rady farnosti se koná v pondělí 29. června 2020 od 20 hodin.

Zapsala: Marie Souradová

Schválil: P. Wiesław Kalembo

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI KVÍZU

1. Metúšelach 969 let...1 Moj 5,27
2. Marta.....Luk 10,38-42
3. Mana.....2 Moj 16. kap.
4. Malkisedek.....1 Moj 14,18
5. Mlýnský kámen.....Soud 9,50-53
6. Matouš.....Mat 9,9
7. Marie Magdalena....Jan 20,11-18
8. Mojžíš.....5 Moj 34,10-12
9. Malchos.....Jan 18,10
10. Mordokaj.....Est 2,5,21-23
11. Matěj.....Sk 1,21-26
12. Mórija.....1 Moj 22,2

VYLUŠTĚNÉ BIBLICKÉ SUDOKU

A	7	4	9	3	8	2	5	6	1
B	1	5	6	7	9	4	3	2	8
C	3	2	8	6	5	1	7	4	9
D	9	1	3	4	7	6	8	5	2
E	2	8	4	5	1	3	9	7	6
F	6	7	5	9	2	8	4	1	3
G	5	6	2	8	3	7	1	9	4
H	4	3	7	1	6	9	2	8	5
I	8	9	1	2	4	5	6	3	7

Děkujeme všem, kdo napsali své příspěvky do tohoto čísla Farního zpravodaje. Těší nás, že máte zájem o zkvalitnění našeho občasníku. Další písemné příspěvky můžete osobně předat někomu z redakční rady nebo posílat e-mailem na adresu: **fzzamberk@gmail.com**. Další číslo očekávejte v září letošního roku.

Technické náklady na výtisk Farního zpravodaje činí 5 Kč. Dobrovolné příspěvky na jejich úhradu můžete vhazovat do kasiček k tomu určených přímo v kostele.

Členové redakční rady Farního zpravodaje jsou: P. Wiesław Kalembo, Ondřej Jäger, Iva Kočová, Marie Souradová, Lukáš Sourada. Zpravodaj byl vydán díky dobrovolným příspěvkům aktivních farníků. Svoje připomínky a příspěvky můžete zasílat na email: **fzzamberk@gmail.com**. Redakční rada si vyhrazuje právo příspěvky upravovat či krátit.

Fotogalerie: <http://www.dekanstvizamberk.cz/foto/>